

Здавалося, усе позаду

Микола Руденко

Здавалося, усе позаду,
Пригасло те, що я несу.
І старість вийшла у засаду,
Щоб вигострить тупу косу.

Та був удар...
Розверзлось небо
Серед космічних мерехтінь,
І ти покликала до себе,
Великих думань віща тінь.

Я грівсь на материнськім лоні,
Немов сповите немовля.
М'ячем блакитним на долоні
Лежала крихітна Земля.

З'єднавши тіні й напівтіні,
Майбутнє з тим, що вже було,
У віковому мерехтінні
Я розпізнав Добро і Зло.

Я бачив кратери — мов рани,
Неначе кров — глибинний жар...
Я ваші хитрощі, тирани,
Кладу під синій окуляр.

У ваші вилиці камінні
Я ненависть свою жбурну
І, розіп'ятий на промінні,
Вам напророчу смерть страшну...

І підійду, і гляну зблизька,
Як ви конаєте в чаду;
І землю, як мале дівчисько,
В обійми сонця поведу.